

Αυτός, είναι η Ελλάς ...

Ένας στρατιώτης πού επέστρεφε από τό αυτοκίνητο μέ τήν κουραμάνα καί ήλθε πρός τό μέρος μας. Ήταν μούσκεμα. Η βροχή γυάλιζε πάνω στό μέτωπό του καί γλιστρούσε στά μάγουλά του. Ήταν βουτηγμένος στήν λάσπη έως τά γόνατα. Δώδεκα ώρες τώρα οδηγούσε ένα μουλάρι, καί μόλις τώρα σταματούσε νά πάρη συσσίτιο. Έρριξε μία ματιά μέσα στ' αυτοκίνητό μας καί είδε ότι δέν τρώγαμε. Μάς έτεινε τότε ένα καρβέλι πού είχε βραχή, κι' αυτό από τήν βροχή, καί μ' ένα ολόλαμπρο χαμόγελο ξεχυμένο σ' όλο τό πρόσωπό του, μάς είπε:

- Τό θέλετε; Δυστυχώς δέν έχω τίποτε άλλο νά σάς προσφέρω.

.....
Σκεφθήτε τόν απλό εκείνο στρατιώτη πού μάς πρόσφερε τό ψωμί του μέσα στήν βροχή. Αυτός, είναι η Ελλάς. Αυτός καί οι χιλιάδες τών συντρόφων του εκπροσωπούν τις δυνάμεις τής ελευθερίας, τής δικαιοσύνης καί τής αρετής, πού πρέπει νά νικήσουν' καί θά νικήσουν τις δυνάμεις τής αθλιότητας καί τής καταπίεσεως.

Richard Dimbleby
Εφ. Η Νίκη, 21.12.1940
(σελ. 137)

Ο Ελληνικός Στρατός επέτυχε αληθινό θαύμα.

... Πρόθυμο καί φιλικό πνεύμα επικρατεί ανάμεσα στά ελληνικά στρατεύματα τού αλβανικού μετώπου. Τό πνεύμα αυτό επικρατεί όχι μόνον ανάμεσα εις τούς Έλληνας στρατιώτες, όχι μόνον ανάμεσα σ' αυτούς καί στούς ελαχίστους Άγγλους πού έχουν τό προνόμιον νά βρίσκωνται μαζί τους, μά ακόμα μεταξύ τών Ελλήνων στρατιωτών καί τών Ιταλών αιχμαλώτων πού πέφτουν στά χέρια τους. Γνωρίζω περιπτώσεις κατά τις οποίες Έλληνες στρατιώτες μοίρασαν τό ψωμί τους μέ εχθρούς αιχμαλώτους, πού αλλοιώς θάμεναν πεινασμένοι, καί άλλους πού έσχισαν στά δύο τις λεπτές κουβέρτες τους γιά νά προστατεύσουν κάπως τούς αιχμαλώτους αυτούς από τό κρύο.

Πιστεύω ειλικρινά ότι τό πνεύμα τούτο συνέβαλε όχι λίγο στις καταπληκτικές επιτυχίες τού ελληνικού στρατού.

Σέ όλο τό μέτωπο, η υποχώρησίς τους είναι τόσο γρήγορη πού οι Έλληνες δυσκολεύονται πολύ νά κρατήσουν επαφή. Εγώ ο ίδιος πέρασα αρκετές ημέρες τραβώντας ολοένα πρός βορράν γιά νά κατορθώσω νά δώ κανέναν Ιταλό. Αλλά πάντα απέτυχα. Γιατί η υποχώρησίς τους είναι τόσο βιαστική πού μόνο τά πολύ προχωρημένα ελληνικά τμήματα μπορούν νά κτυπηθούν μέ τόν εχθρό. Γιά τούς Έλληνας αυτούς στρατιώτες τρέφω τόν μεγαλύτερο θαυμασμό. Πολύ συχνά, βουνά καί ποτάμια τούς χωρίζουν από τούς συντρόφους των. Ζούν μέ ξηρό ψωμί έχοντας κάπου-κάπου ως πολυτέλεια μία χούφτα εληές καί είναι εκτεθειμένοι σ' όλη τήν αγριότητα τών καταιγίδων. Συχνά δέν έχουν ούτε τήν επιβράβευσι

μιάς συναντήσεως με τον εχθρό. Αλλά είναι υπερήφανοι και ευτυχείς γιατί βρίσκονται στην πρώτη γραμμή του ελληνικού αγώνος για την ελευθερία. Ο ρόλος που παίζουν είναι πρωταρχικός, γιατί αυτοί αποτελούν την σφιγμένη γροθιά, με την οποία το ελληνικό αρχηγείο κτυπά συνεχώς τους Ιταλούς.

Από στρατιωτικής απόψεως, ο ελληνικός στρατός επέτυχε αληθινό θαύμα σταματώντας τους Ιταλούς και ρίχνοντάς τους πίσω με τόση δύναμη, παρά την αριθμητική τους υπεροχή.

Richard Dimbleby
Εφ. Η Νίκη, 21.12.1940
(σελ. 278)